

— Гончии! Гончии пристигнаха преди малко! Мадамъ... Мадамъ...

Тя дирѣше навсѣкжде господарката си. Мария се спусна. Сърдцето ѝ заби въ безумна надежда. Бѣха пристигнали вѣсти. Отъ кѣде? Какви? Най-сетне нѣмаше ли нѣщо да срѣже равното безразличие на днитѣ ѝ?

Когато понечи да отдрѣпне пурпурната завеса, за да изтича по-скоро къмъ триклиниума, кѣдето главниятъ домстикъ приемаше гончиитѣ, тя внезапно застана като вкаменена на мѣстото си. Одеть сѣщо трепна изненадана и сведе чело въ дълбокъ поклонъ.

Съръ Анри!

Тѣй радостно прозвуча дълбокиятъ, нѣженъ гласъ на Мария, че дори и тя самата се удиви отъ него. Но веднага неволното ликуване, трепнало въ вика ѝ, се промѣни въ дълбоко безпокойство. Тѣй застарѣлъ, тѣй съсипанъ изглеждаше императорътъ, сякашъ бѣха минали десетки години откакто не го бѣ виждала. Колкото и да бѣ сърдечна и топла усмивката на очитѣ му — щастливи, че най-сетне я виждатъ — Мария не можеше да се измами. Нѣщо се бѣ случило. Защо той се връщаше отъ похода тѣй бързо и внезапно? Тя кимна на Одеть да излѣзе, отправи се къмъ Анри, който стоеше все тѣй мълчаливъ и неподвиженъ до прага, пребледнѣлъ, неузнаваемъ. Подаде му рѣце. Бързо е леко го цѣлуна по челото.

— Какво значи това, съръ! Вие ме плашите... Какво се е случило... За Бога, говорете...

Анри откачи тежкия мечъ отъ коланя си, свали шлема, морно се отпусна въ дълбокото низко кресло на Алексей трети. Поглади съ две рѣце челото си, отъ срѣдата къмъ слѣпитѣ очи, въздѣхна, дигна очи къмъ жена си, кѣсо ѝ дрезгаво се изсмѣ.

— Походътъ се свърши, преди да е почналъ, Мария... — и той пакъ сведе чело надолу, загледанъ втрещено въ нѣщо невидимо. Лицето му изразяваше само дълбоко страдание и безмѣрна обида.

Тя изтрѣпна, приближи до него, сложи дѣсница върху облегалото на креслото.